

«Happy Mess»: Σαφήνεια και στέρεα δομή

Το τελικό αποτέλεσμα του *devised theatre* παρουσιάζεται ώριμο και ολοκληρωμένο

ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Εχω παρατηρήσει ότι η χρήση της τεχνικής του θεάτρου της επινόησης συχνά μετατρέπει μια θεατρική ομάδα σε θερμούς θιασώτες του είδους, τους κάνει να πιστεύουν πατριωτικά στην ποιότητα του τελικού αποτελέσματος. Προφανώς όλη η ομαδική πορεία, με την ασυνήθιστη στον κόσμο του θεάτρου δημοκρατικότητα, με τις ατομικές εισηγήσεις που γίνονται αποδεκτές από το σύνολο, εμπλουτίζει τον λειτουργικό ρόλο του κάθε μέλους του συνόλου και μ' αυτό αναβαθμίζει το δημιουργικό του («εγώ», που, κατά τη χρήση κλασικών μεθόδων, περιορίζεται στη βασική ιδιότητα του συντελεστή και καταπιέζεται. Όμως, μιλώντας ως θεατής, έχω επίσης παρατηρήσει, ότι ο ενθουσιασμός της ομάδας δεν μεταδίδεται εύκολα στο κοινό, το οποίο μερικές φορές βλέπει αρκετά καθαρά τις γραμμές συγκόλλησης μεταξύ των συνθετικών κομματιών, αλλά δεν εντοπίζει τον αισθητικό κοινό παρανομαστή. Αυτό, πιστεύω, συμβαίνει όταν η ομάδα δεν έχει ολοκληρώσει την πορεία της προς την τελική σύνθεση και παρουσιάζεται μπροστά στο κοινό στη μέση της διαδρομής, έτσι ώστε οι θεατές να βλέπουν πώς δούλεψαν οι συντελεστές αλλά να μην αντιλαμβάνονται ξεκάθαρα γιατί επέλεξαν να δουλέψουν έτσι.

Κάνοντας την πιο πάνω εισαγωγή, προσπάθησα να ορίσω την παραγωγή των PARAVAN... εκ του αντιθέτου. Αυτό που χαρακτηρίζει το «Happy Mess» είναι η ολοκληρωμένη διαδικασία του devised theatre, είναι το γεγονός ότι το τελικό αποτέλεσμα αυτής της δημιουργικής μεθόδου παρουσιάζεται ώριμο, ολοκληρωμένο, αισθητικά ενωποιημένο, με κείμενο που έχει φτάσει σε νοηματική σαφήνεια και έχει αποκτήσει στέρεα δομή. Η παράσταση αποδεικνύει ότι οι όροι «σαφήνεια» και «δομή» δεν αντιδιαστέλλονται με την αμεσότητα των αυτοσχέδιων και την επικοινωνιακή συναισθηματικότητα του θεάτρου της επινόησης.

Το κείμενο της παράστασης είναι αποτέλεσμα συνεργασίας του Σταύρου Λαμπράκη και της υποκριτικής ομάδας. Οι δημιουργοί του κειμένου/ηθοποιοί της παράστασης σκηνώνουν τα πρόσωπά τους ψηλά μιλώντας για τα άστρα που πεθαίνουν, διαλύονται σε σκόνη, αυτή ανασχηματίζει άλλα μορφώματα και άλλες μορφές. Σκύβουν, γεμίζουν τις χούφτες τους με άμμο, μιλούν για την ιδιότητά της να καλύπτει και να ανακαλύπτει πράγματα και μνήμες. Ασχολούνται με τη φεγγαρόπετρα που διαπέρασε τον Χώρο για να μεταφέρει μήνυμα, αλλά χάθηκε. Μιλούν για μια πέτρα που βρέθηκε σε μια παραλία και διαπέρασε τον Χρόνο μεταφέροντας μηνύματα. Αφηγούνται ιστορία ανθρώπου που πέθανε, διαλύθηκε σε σκόνη υπαρξιακή και ανασχηματίστηκε στη μορφή του γιού του. Ενώνουν τα περασμένα με τα τωρινά, τα συμπαντικά με τα τοπικά. Και οι σκηνοθέτες και σκηνογράφοι της παράστασης, η Μελίτα Κούτα και ο Χάρης Καυκαρίδης, η ενώνουν όλα σε μια ροή, τον λόγο και τη

δράση, την κίνηση και την αφήγηση. Η άμμος που γεμίζει τη αίθουσα είναι σύμβολο της συνεχώς μεταβαλλόμενης ύπαρξης και ταυτόχρονα το κύριο μορφοποιητικό στοιχείο της παράστασης. Θεωρώ την αρμονική ενότητα της μορφής και του περιεχομένου το βασικό επίτευγμα της παράστασης. Ως οπτικά σκεπτόμενοι σκηνοθέτες, η Κούτα και ο Καυκαρίδης νιάζονται για την ενιαία εικόνα που σχηματίζουν οι φιγούρες των ηθοποιών, οι προβολές, ο φωτισμός, τα λιγοστά αντικείμενα. Η κίνηση του Παναγιώτη Τοφί δίνει στους ηθοποιούς τη δυνατότητα να εκφράσουν την απώλεια και την αναζήτηση, μ' εκείνες τις άδειες αγκαλιές και τις φευγαλέες κινήσεις των χαμένων αγαπημένων. Οι ηθοποιοί Πολυξένη Σάββα, Μαρία Παπακώστα, Μάριος Κακουλλή, Άντονι Παπαμιχαήλ, Στέλιος Καλλιστράτης, Λουκία Πιερίδου δουλεύουν εμπνευσμένα και συναρμονισμένα. Η μακρά διαδικασία της συνδημιουργίας του κειμένου ωρίμασε τον τρόπο της συλλειτουργ-
γείας τους.